

чудѣ. — Азъ изрѣкохъ рѣчь — лиубовъ — но тая рѣчь излази изъ уста-та на єдинъ човѣкъ, кой-то нехрани никакво желаніе отъ кое-то бы можель да ся подєрами. — Маріе! ты мя не си добрѣ познала — Азъ че съмъ послушалъ мѣжа ви; това го направихъ за да добыя врѣме и да изстудѣ неговѣ-тѣ за-паленѣ кръвь, и да го запазѣ отъ бързо-то му отчаяніе. Негови-тѣ теглила му сѣ възбудили такива силы, кои-то той самъ до сета не є познавалъ, и кои-то му угождатъ на чувствованіе-то. Мысль-та му, за да жьртвува себе за женѣ-тѣ си, є вгнѣздена въ сьрдце-то му; той є слѣпъ за секѣ надѣждѣ коя-то ся намира около му. Гордость-та му отрича пріятелскѣ-тѣ ми помощъ, и най-сетнѣ го є довела до отчаяніе, а оскудность-та є ослабила неговы-тѣ жиы за мѣкѣ на душѣ-тѣ му. — За това сме дѣлжна тихо и нѣжно да го изведемъ отъ заблужденіе-то, и като но-щеходецъ да го невыкаме на име, но тихо да му пружимъ обятія-та си, та ако бы падналъ, да падне на пріятелскы гѣрды. —

Маріа. (пружи му чувствително рѣкѣ-тѣ си) Лиубко пріятелю! Пріятелю въ нуждѣ-тѣ! Какъ стана това та за єдно магновеніе да ви непознаѣ.

Лиубко. Щастіе-то на подозрителны-тѣ таково нѣщо прави. Єдинъ човѣкъ, кой-то є нѣкога владалъ въ Марійно-то сьрдце. . . .

Маріа. И кой-то є былъ достоенъ да влада въ него.

Лиубко. Богатство-то му не є могло да го раз-вали. Азъ съмъ дошелъ сега тука да ся посвѣтвамъ съ васъ, какъ може да ся избави Стефанъ така нѣ-какси като да не познае че моя-та десница му пома-га. — Желанъ да измыслимъ нѣкоѣ незлобивѣ из-